

Hat évtized súlya és könnyűsége Kovács Magda köszöntése

Hagyományos köszöntőt írni, valakinek, akit szeret az ember, mondják, könnyű. Ám úgy gondolom, mégsem az egészen, hiszen ha olyan emberről, írójáról, mesterről kell írni, aki, mondhatni, a köszönteni kívánó bölcsőjét ringatta képletesen, akkor már nehezebb.

Kovács Magdát ünneplem. Azt az író, aki minden szavát megfontoltan, a szépséghez való fogadott hűség állapotában írta és írja le. Emberi szöveg. Emberi szó. Nincs mögötte póz, fellengzés, csak édes és szomorú tapasztalás, csak mesevilág kapuinak kinyitására való kulcsok, nincs más, csak tisztaság, érzés, becsület és szeretet. Közel harminc éve ismerem. Gömör, Lőkősháza szülöttként éli mindennapjait, másokért mindig felelősséget vállalva, megértő és kedves szóval nyugtatva, békítve az embereket. Mint egy angyal, kit azért küldtek ide le hozzánk, hogy megmutasson valami olyat, amelyet misztikumnak, isteni áldásnak érezhetünk. Nem volt soha sem törekvő, tolakodó. Mindig is tette és teszi a dolgát, azzal az alázattal és tisztességgel, amely ma már szinte ismeretlenül ritka. Nem kapott díjakat, sok és fényes elismerést, de kapott vissza mosolyokat, gyerekek szájából visszamondott meséket, rajongó tekinteteket, vibráló beszéletek nyomán a föld felett lebegőktől halk köszönőmönöket, néha egy-egy jó kritikát vagy recenziót. Olyan érzésem van, nem tudunk igazán mit kezdeni az írásaival. Mert

azok sokkal többek, mint egyszerűen irodalom. Más, szélesebb, felmelőbb, mélyen bujkáló rejtekpatakok ezek az írások, barlangok mélyéről fakadó, kristálytisza források. Bennük tapintható az ősi tisztaság, az egyszerűség, a munka és az élet tisztelete és szeretete, valami fennkölt és mégis természetes érzet, amit át akar adni, amit másoknak szeretne ajándékozni. Befogadás képessége kell hozzá, nyitottság, fényes arc, jellem, mert az ő értékeinek bizony súlya van. Pályáján nincsenek kitérő nagy célok, csupán a szolgálat, az olvasó iránti felelősség, a leírt szó bizonyossága, a mikrovilágokból összerakódott nagy egész megismerésének képességére való tanítás. Bensőséges, igazi világot a meseivel vegyíteni képes, a realiztikumot a mágiával és misztikummal kiegyeztetni tudó írástudás az övé. Mosolygós arcán néha felhők suhannak át, nem viseli el az igazságtalanságot, sem a mások sem az ő megaláztatását, nem érti a háborúk mozgatóit, borzad az embertelenségtől, az emberek fizikai és szellemi nyomorba való taszításától. Mert minden porcikájában humanista, pacifista. Mesékkel tereli el a gonoszt a gyerekektől, tanítva, éreztetve, a másik világ, a valamin túli, az ismeretlen de mégis ismerős világ van és létezik, érdemes felfedezni. Köszönteni akartam s végül is arra jutok, hogy nekem kell megköszönni szemem felnyitását, a bűvös mesevilág megismerését. Ezt kaptam én s még oly sokan Kovács Magdától. Még nagyon sok ilyen élményt szeretnék. Ebben a munkájában tartsa meg Kovács Magdát az Isten, adva szép csendes pillanatokot, mesékbe való átjutást, békét, szépet, fényt!

Szászi Zoltán

A „madárkezű” • Szekeres Éva felvételei